

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej ul. S. w T.
przeciwko Gminie Miejskiej w T.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2021 r.,
zażalenia strony powodowej
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. akt I WSC (...),

1) oddała zażalenie;

**2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną powódki Wspólnoty Mieszkaniowej ul. S. nr (...) w T. od wyroku tego Sądu z 31 lipca 2020 r. w sprawie przeciwko Gminie T. o ustalenie, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia w tej sprawie nie osiągnęła poziomu określonego w art. 398² § 1 k.p.c. Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z 26 stycznia 2021 r. powódka zarzuciła, że rozstrzygnięcie to zostało wydane z naruszeniem art. 19 § 1 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana wśród elementów formalnych pozwu decyduje o majątkowym charakterze powództwa w sprawie o ustalenie; - art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 189 k.p.c. przez przyjęcie, że „roszczenie o ustalenie pewności obrotu poprzez rozgraniczenie instalacji wewnętrznej wspólnoty mieszkaniowej a instalacją przedsiębiorstwa przesyłowego w skrócie ujęte jako własność węzła ciepłego ma charakter majątkowy”; - art. 398⁹ § 1 pkt 4 i art. 398¹⁶ w zw. z art. 2 pkt 6 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 2028) przez pominięcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, przyłączy za zaworem i wodomierzem głównym jest instalacją wewnętrzną budynku, a Sąd w sprawie orzekł inaczej.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Pozwana wniosła o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów SN - zasadzie prawnej z 10 maja 2011 r., III CZP 126/10, OSNC 2011, Nr 11, poz. 117, a ostatnio w postanowieniu z 11 października 2019 r., I CZ 71/19, niepubl., podstawą wyróżnienia na gruncie prawa materialnego kategorii praw majątkowych i niemajątkowych jest typowy interes, jaki prawa te realizują. Podział praw podmiotowych na majątkowe i niemajątkowe odpowiada różnej treści majątkowej i niemajątkowej stosunków, których te prawa dotyczą lub oparty jest na tym, czy prawa podmiotowe są bezpośrednio uwarunkowane ekonomicznym interesem uprawnionego podmiotu. Sprawa, w której żądanie pozwu zmierza do ustalenia prawa do urządzeń doprowadzających wodę do nieruchomości (art. 49 k.c.) niewątpliwie dotyczy majątkowego interesu spierających się do ten tytuł podmiotów, a to, że istnieje między nimi spór, w którym dostrzegają zagrożenie dla pewności obrotu prawnego nie czyni sprawy o powyższym przedmiocie sprawą o roszczenia niemajątkowe.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Nie może być ona jednak wyższa niż wartość

przedmiotu sporu w sprawie, w której zapadło zaskarżone orzeczenie. Przy określeniu wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego przyjmować należy zatem wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu, determinowanego żądaniem pozwu i indywidualnym interesem majątkowym osoby dochodzącej udzielenia ochrony prawnej w postępowaniu.

W pozwie wartość przedmiotu sporu określona została przez powódkę na kwotę 3.000 zł. Wartość ta nie była kwestionowana przez pozwaną, która w apelacji od korzystnego dla powódki wyroku oznaczyła ją w ten sam sposób. Nie można obecnie, na potrzebę wykreowania dopuszczalności skargi kasacyjnej wbrew regulacji ustalonej w art. 398² § 1 k.p.c., wartości tej podnieść.

Zarzuty naruszenia art. 398⁹ § 1 pkt 4 i art. 398¹⁶ k.p.c. także w zw. z art. 2 pkt 6 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, nie są uzasadnione, gdyż Sąd Okręgowy nie mógł zastosować w sprawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 i art. 398¹⁶ k.p.c. nie tylko na obecnym etapie postępowania ale też z uwagi na miejsce, jakie zajmuje w strukturze organizacyjnej sądownictwa.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 391 § 1 zdanie pierwsze, art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.